

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Mgr. Filipem Skřivanem ve věci

žalobce: **A. Č.**
bytem X
zastoupen Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2021, č. j. JMK 19257/2021, sp. zn. S-JMK 175220/2020/OD/No,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 8. 2. 2021, č. j. JMK 19257/2021, sp. zn. S-JMK 175220/2020/OD/No, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Václava Voříška.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Městský úřad Vyškov (dále jen „městský úřad“) rozhodnutím ze dne 14. 10. 2020, č. j. MV 33464/2020 OD/21 Ja, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), kterého se dopustil tím, že dne 9. 4. 2020 v 15:11 hod., na dálnici D1, ve směru jízdy na Přerov, v km 266, řídil motorové vozidlo tov. zn. Škoda Superb, RZ: X, kterému byla měřicím zařízením Ramer R10C, umístěným ve služebním vozidle Škoda Superb v civilním provedení, policisty naměřena rychlost jízdy 192 km/h (po zohlednění možné odchylky měření ± 3 %), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost na dálnici o 62 km/h, tedy porušil § 18 odst. 3 zákona o silničním provozu. Za spáchání daného přestupku byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč, zákaz řízení motorových vozidel na dobu šesti měsíců a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a rozhodnutí městského úřadu potvrdil

II. Žaloba

2. Žalobce v žalobě namítal, že rozhodnutí městského úřadu neobsahuje v rozporu se zákonem výrok o započtení doby zákazu činnosti, po kterou žalobce nemohl na základě úředního opatření fakticky řídit motorová vozidla. V této souvislosti žalobce argumentoval vadně vyznačenou doložkou právní moci na rozhodnutí (příkazu), a to v souvislosti s provedením záznamu bodů v úřední evidenci (kartě řidiče), v důsledku čehož nemohl řídit motorová vozidla ode dne 27. 5. 2020 do dne 27. 11. 2020. Žalovaný tak byl povinen ve výroku rozhodnutí uvést též výrok o započtení této doby vůči uloženému trestu. To plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2020, č. j. 1 As 184/2020 – 38, i výslovného znění § 93 odst. 1 písm. f) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o přestupcích“). Současně žalobce spatřoval nezákonnost postupu žalovaného v tom, že nerozhodl o námitce podjatosti oprávněné úřední osoby městského úřadu, která byla v odvolání uplatněna.
3. Kromě toho žalobce brojil proti pochybnostem stran zjišťování skutkového stavu věci, a to ve vztahu ke správnosti provedeného měření rychlosti. Tyto pochybnosti podporuje také svědecká výpověď policisty O., který si nepamatoval, zda při měření došlo k chybám či závadám, což nelze překlénout pouze odkazem na úřední záznamy nebo dobu od spáchání přestupku. Naopak měl být vyslechnut druhý policista, což žalobce marně navrhoval. Na základě provedených důkazů proto nelze spolehlivě dospět k závěru, že měření proběhlo správně a v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Bylo tedy na místě dokazování doplnit nebo rozhodnout v souladu se zásadou v pochybnostech ve prospěch.
4. Žalobce dále namítal, že došlo k záměně řidiče předtím, než bylo vozidlo policisty zastaveno. V této souvislosti poukázal na skutečnost, že ve výroku a odůvodnění napadeného rozhodnutí jsou uváděny různé údaje ohledně místa měření a zastavení vozidla. Jedná se však o zásadní údaje, bez jejichž přesného určení nelze spolehlivě posoudit, zda se vozidlo policistům ztratilo z dohledu či nikoliv. Je navíc nutné zohlednit také rychlost měřeného vozidla a délku úseku mezi jeho změřením a zastavením. Naopak nelze akceptovat postup, kdy správní orgány založí svůj úsudek pouze na zhlédnutí veřejně

dostupných map, aniž by byly jako důkaz řádně provedeny. Žalobci rovněž nemělo být umožněno, aby se do oznámení přestupku na místě vyjádřil.

5. Z hlediska zjišťování skutkového stavu žalobce dále namítal, že měření rychlosti neproběhlo vlivem reflexe v souladu s návodem k obsluze rychloměru. Důvodem je skutečnost, že se měla v radarovém svazku nacházet svodidla, která lze považovat za reflexní prvek. Kromě toho se vozidlo na snímku nachází v nestandardní poloze. Pokud žalovaný argumentoval opačným způsobem, není zřejmé, z jakého podkladu a z jakých úvah vycházel. Naopak nebyl jako důkaz proveden návod k obsluze rychloměru, na což nemá vliv tvrzení žalovaného, že má být veřejně dostupný a právní zástupce žalobce je s ním obeznámen. Pakliže žalobce tvrdil, že dle návodu k obsluze se měřené vozidlo v případě správného měření má nacházet na levé části snímku, a žalovaný tvrdil, že na pravé části snímku, měl být návodem k obsluze proveden důkaz. Správní orgány proto postupovaly v rozporu se zákonem, pokud z daného podkladu při rozhodování vycházely.
6. Kromě výše uvedeného žalobce namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí s odkazem na skutečnost, že bylo vydáno osobou, která k tomu nebyla oprávněna. Jednalo se totiž o vedoucího jednoho z mnoha oddělení odboru dopravy, což nelze překlenout pouze interním předpisem či pokynem žalovaného, resp. pověřením dané osoby k rozhodování ve věci ze strany nadřízeného.
7. Poté se žalobce vyjadřuje ke způsobu zveřejňování soudních rozhodnutí na webu Nejvyššího správního soudu a navrhuje napadené rozhodnutí i rozhodnutí městského úřadu zrušit a věc vrátit žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že s podanou žalobou nesouhlasí. K žalobním námitkám doplnil, že nesprávné vyznačení doložky právní moci na příkazu není zákonným důvodem k tomu, aby rozhodnutí městského úřadu obsahovalo rovněž výrok o započtení doby, po kterou žalobce nemohl na základě úředního opatření řídit motorová vozidla. Za úřední opatření je totiž nutné považovat zejména zadržení řidičského průkazu, k čemuž v nyní projednávané věci nedošlo. Žalobce navíc řidičský průkaz neodevzdal, přičemž je zřejmé, že v případě provedení silniční kontroly by nemohl být postižen, pakliže se dočasný záznam v evidenční kartě řidiče zakládal na pochybení příslušného správního orgánu.
9. Co se pak týče námítky podjatosti oprávněné úřední osoby městského úřadu, žalovaný zdůraznil, že k vydání žalobcem odkazovaného rozhodnutí soudu o nezákonném zásahu (provedení záznamu v evidenční kartě řidiče na podkladě nepravomocného příkazu) došlo až po vydání rozhodnutí městského úřadu. Z toho důvodu nelze vycházet z toho, že oprávněná přední osoba byla z důvodu možného regresního postihu vůči žalobci zaujatá. Námitka podjatosti navíc nebyla uplatněna bezodkladně.
10. Stejně tak žalovaný rozporoval tvrzení žalobce, že skutkový stav věci nebyl zjištěn bez důvodných pochybností. Konkrétně žalovaný argumentoval tím, že policista podával svědeckou výpověď s velkým časovým odstupem. Správnost provedení měření navíc jednoznačně vyplývá z výstupu z měřícího zařízení, které v tomto směru žádné pochybnosti nevzbuzuje. Podle názoru žalovaného je třeba považovat za účelové až následně uplatněné tvrzení žalobce, že v době měření rychlosti vozidlo neřídil. V tomto

ohledu žalovaný poukázal na skutečnost, že policisté vozidlo pronásledovali a zastavili pomocí světelného výstražného signálu. Z veřejně dostupných map je dále zřejmé, že v daném úseku pozemní komunikace by byla záměna řidičů nerealizovatelná.

11. Naopak žalovaný dal žalobci za pravdu v tom, že přehlédl pochybení městského úřadu, který ve výroku svého rozhodnutí uvedl nesprávný údaj o místě spáchání přestupku na km 266. Podle žalovaného se však nejedná o vadu mající vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci, neboť místo spáchání přestupku spolehlivě vyplývá z podkladů ve správním spisu a odůvodnění rozhodnutí. Za podstatnou je navíc třeba považovat skutečnost, že přestupek žalobce není zaměnitelný s jiným skutkem. Z argumentace žalobce je poté zřejmé, že byl s návodem k obsluze rychloměru seznámen, přičemž ten je veřejně dostupný na internetu, jak je žalovanému známo z úřední činnosti. Dané měřicí zařízení je současně vybaveno systémem vnitřní kontroly a chybového hlášení, které by případné nedodržení podmínek měření vyhodnotilo.
12. Závěrem žalovaný doplnil, že o odvolání rozhodovala oprávněná úřední osoba, která byla za tímto účelem řádně pověřena organizačním opatřením v rámci vnitřní struktury příslušného správního orgánu.

IV. Posouzení věci krajským soudem

13. Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 s. ř. s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.). Žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).
14. Žaloba je důvodná.
15. Žalobce v žalobě předně namítal nezákonnost rozhodnutí městského úřadu s odkazem na skutečnost, že v něm není obsažen výrok o započtení doby zákazu činnosti za dobu, po kterou nemohl vlivem vadně vyznačené doložky právní moci na příkazu fakticky řídit motorová vozidla. V této souvislosti se žalobce bez bližšího označení odvolával na soudní rozsudek, kterým byla nezákonnost souvisejícího záznamu v kartě řidiče vyslovena.
16. Podle § 47 odst. 3 zákona o přestupcích *do doby zákazu činnosti se započítává doba, po kterou pachatel na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl tuto činnost vykonávat.*
17. Podle § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích *ve výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede výrok o započtení doby, po kterou obviněný na základě úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem již nesměl činnost vykonávat, do doby zákazu činnosti.*“
18. Mezi stranami není předmětem sporu, že proti příkazu ze dne 11. 5. 2020 byl žalobcem prostřednictvím zmocněnce na základě plné moci podán včas odpor, v důsledku čehož příkaz nenabyl právní moci, ačkoliv na jeho základě došlo dočasně k provedení záznamu spočívajícímu v evidenci nyní projednávaného přestupku a za něj uložených sankcí, tj. zákazu řízení motorových vozidel na 6 měsíců od 27. 5. 2020 do 27. 11. 2020 a pokuty 5 000 Kč.
19. Krajskému soudu je z úřední činnosti známo, že nezákonnost daného záznamu byla na podkladě zásahové žaloby vyslovena v rozsudku zdejšího soudu ze dne 27. 10. 2020, č. j. 29 A 110/2020 – 55, který je veřejně dostupný na stránkách Nejvyššího správního soudu a jehož obsah je stranám nepochybně znám.

20. Za účelem posouzení námitky žalobce nicméně není podstatná samotná nezákonnost provedení výše uvedeného záznamu, ale skutečnost, zda se jednalo svoji povahou o úřední opatření, na základě kterého žalobce nemohl danou činnost vykonávat, což by mělo být ve výrokové části rozhodnutí městského úřadu zohledněno.
21. Skutkově totožnou situací se v nedávné době zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 15. 3. 2022, č. j. 7 As 126/2020 – 34. Také v tomto případě byl ve věci přestupku vydán příkaz a podán včasný odpor, který ovšem správní orgány nereflektovaly a po určitou dobu postupovaly vůči obviněnému tak, jako by odpor podán nebyl a příkaz nabyt právní moci (včetně záznamu v registru řidičů).
22. Závěry sedmého senátu lze zobecnit následujícím způsobem. Úředním opatřením ve smyslu § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích může být i rozhodnutí ve věci samé, pakliže pachatel na jeho základě nemohl danou činnost s ohledem na uložený zákaz činnosti po určitou dobu vykonávat. Pokud je proti příkazu podán odpor a správní orgán přesto obviněnému sdělí, že příkaz nabyt právní moci (případně jej i vyzve k odevzdání řidičského průkazu), je takovým postupem objektivně vyvolán stav, že obviněný (i přes podaný odpor) pozbyl řidičské oprávnění a nesmí řídit. Jestliže správní orgán poté zjistí pochybení a vede další řízení, v němž rozhodne o vině a uloží zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení, musí rovněž zohlednit, že obviněný již po určitou dobu nemohl s ohledem na postup správních orgánů tuto činnost vykonávat. V souladu s § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích musí do výroku svého rozhodnutí zahrnout rozhodnutí o započtení této doby do doby zákazu činnosti. Pro stanovení počátku a konce doby, která se má takto započíst, je rozhodující, kdy dal správní orgán obviněnému najevo, že odpor nemá právní účinky a příkaz je pravomocný, resp. kdy mu poté po zjištění svého pochybení dal najevo, že zápis v evidenci bude zrušen a řízení o přestupku pokračuje.
23. V nynější věci vyplývá ze správního spisu a ze zjištění učiněných v souvisejícím řízení ve věci sp. zn. 29 A 110/2020, že žalobce byl o nabytí právní moci odporu poprvé vyrozuměn ve výzvě k odevzdání řidičského průkazu doručené dne 2. 7. 2020. Dne 14. 7. 2020 byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn o tom, že odpor právní moci nenabyt, řízení pokračuje, a že dne 10. 7. 2020 byla odeslána žádost příslušnému správnímu orgánu o výmaz záznamu z evidenční karty řidiče. V souladu s citovaným rozsudkem sedmého senátu proto žalobce nemohl od 2. 7. 2020 do 14. 7. 2020 v důsledku úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem řídit motorová vozidla, a tato doba měla být v nynějším rozhodnutí uvedena ve výroku o započtení dle § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích. Jelikož se tak nestalo, je výrok rozhodnutí městského úřadu nezákonný a napadené rozhodnutí proto nemůže obstát.
24. Ostatní žalobní námitky naopak krajský soud důvodnými neshledal. Důvodná není námitka nezákonnosti procesního postupu žalovaného, který o námitce podjatosti oprávněně úřední osoby městského úřadu rozhodl až v rámci odůvodnění napadeného rozhodnutí. Předně je třeba zdůraznit, že daná námitka byla vznesena v odvolání, tedy v době, kdy bylo rozhodnutí o přestupku vydáno a dotčená úřední osoba se na projednání a rozhodování o přestupku nadále nepodílela. Její případná podjatost by tak mohla mít za určitých okolností vliv pouze na zákonnost rozhodnutí ve věci, což bylo žalovaným řádně posouzeno. Jelikož žalobce namítal pouze procesní pochybení žalovaného, krajský soud se dále nezabýval důvody, pro které nebylo námitce podjatosti přisvědčeno.

25. Co se pak týče námitek žalobce proti nedostatkům při zjišťování skutkového stavu věci, ani ty nepovažoval krajský soud za důvodné. Konkrétně žalobce argumentoval tím, že mělo dojít k záměně řidiče vozidla předtím, než bylo policejní hlídkou zastaveno. V tomto ohledu je třeba dát žalovanému za pravdu, že skutková verze žalobce působí účelovým a nevěrohodným dojmem.
26. Měření rychlosti bylo provedeno nikoliv mezi dvěma stanovišti, ale za jízdy z policejního vozidla, které žalobce následně pronásledovalo a na bezpečném místě zastavilo. Z povahy věci lze proto očekávat, že policejní hlídka by případnou výměnu řidičů v době od změření vozidla po jeho zastavení (během pronásledování) zaregistrovala. Ačkoliv lze obecně připustit rozdíly v rychlostech policejního a změřeného vozidla, nelze opomenout, že záměna řidičů na dálnici vyžaduje poměrně velký čas spojený s bezpečným zastavením vozidla, provedením výměny a opětovným zvýšením rychlosti. Opomenout nelze ani potřebu vzdálení druhé osoby (údajného řidiče) od vozidla, aniž by to hlídka upozorovala.
27. Pokud se pak jedná o vzdálenost od změření vozidla do jeho zastavení policejní hlídkou, je nutné vzít do úvahy nejen samotnou rychlost vozidel, ale také čas potřebný k dojetí (předjetí) změřeného vozidla, k praktickému použití světelné signalizace a k nalezení bezpečného místa za účelem provedení silniční kontroly. Z okolností případu a obsahu policejní dokumentace proto spolehlivě vyplývá, že záměna řidičů byla vyloučena.
28. Na tom nemění nic ani skutečnost, že dokazování před městským úřadem nebylo v tomto směru cíleně vedeno. Jedná se o důsledek pasivity žalobce, který se na místě do oznámení přestupku nevyjádřil, ústního jednání (výslechu policisty) se nezúčastnil a danou skutkovou verzi uplatnil až v doplnění odvolání proti rozhodnutí městského úřadu, což svědčí o účelovosti takového postupu. Podobným způsobem lze argumentovat ve vztahu k údajnému nepředložení oznámení přestupku na místě žalobci k vyjádření, což v kontextu práv podezřelého z přestupku rozhodně není standardním policejním postupem, a to ani v době platnosti protipandemických opatření.
29. K tomu krajský soud dodává, že žalovaný za účelem vypořádání dané odvolací námítky podpůrně vycházel rovněž z údajů o místu spáchání přestupku obsažených ve veřejně dostupných mapových podkladech, aniž by byly jejich sjetiny jako důkazy provedeny. Podle názoru zdejšího soudu se sice jedná o procesní pochybení žalovaného, ale nikoliv natolik závažného charakteru, aby mělo samo o sobě za následek nezákonnost rozhodnutí o přestupku. Důvodem je skutečnost, že takto zjištěné údaje nebyly rozhodné ve vztahu k posouzení toho, zda a kde došlo ke spáchání přestupku, ale byly pouze podpůrně použity za účelem posílení závěrů ohledně vyloučení možné záměny řidiče, které však spolehlivě vyplývají již z okolností případu a policejní dokumentace, jejíž správnost nebyla v řízení důvodně zpochybněna.
30. Stejným způsobem lze argumentovat ve vztahu k uvedení nesprávného údaje o místu spáchání přestupku (km 266) ve výroku rozhodnutí městského úřadu, neboť se nepochybně jedná o pouhou chybu v psaní. Ze všech podkladů pro rozhodnutí totiž vyplývá, že ke změření rychlosti vozidla žalobce došlo na km 226 příslušné pozemní komunikace, což je reflektováno také v rámci odůvodnění rozhodnutí o přestupku. Uvedené pochybení navíc nemá díky dalších údajům vliv na zaměnitelnost skutku nebo právní kvalifikaci přestupku, protože dodržování nejvyšší dovolené rychlosti se obecně vztahuje na celý úsek daného druhu pozemní komunikace (dálnice).

31. Krajský soud dále nepovažoval za důvodné ani další námitky brojící proti zjišťování skutkového stavu věci, a to stran správnosti provedeného měření rychlosti. Žalobce nejprve argumentoval tím, že mohlo dojít k výskytu chyb či závad na rychloměru, což nebylo svědeckou výpovědí policisty spolehlivě vyvráceno. Současně žalobce poukázal na možný vznik reflexe vlivem svodidel, které jsou na záznamu přestupku (snímku z rychloměru) zachyceny.
32. Předně je vhodné poukázat na skutečnost, že existenci závady na rychloměru či jinou chybu měření nelze dovozovat pouze na základě hypotetického tvrzení žalobce. Stejně tak nelze takový závěr učinit na základě toho, že svědek si již skutkový děj z pochopitelných důvodů nepamatoval, protože odkázal na obsah policejní dokumentace a standardní postup spočívající v kontrole měřícího zařízení. Pakliže by při měření rychlosti došlo k nějakým chybám, ať už vlivem poškození přístroje nebo nedodržením návodu k obsluze, byla by taková okolnost patrná zejména z výstupní fotodokumentace, na které je vozidlo v okamžiku měření zachyceno.
33. V tomto směru však dává krajský soud žalovanému za pravdu, že vozidlo je na snímku zachyceno v radarovém svazku, resp. téměř na samotném středu ve vodorovné poloze, aniž by se mezi ním a rychloměrem nacházela jakákoliv překážka, která by výsledek měření negativně ovlivnila. Pokud žalobce argumentoval možným vznikem reflexe, je zdejšímu soudu z vlastní rozhodovací činnosti známo, že přítomnost svodidel v pozadí měřeného vozidla je zcela běžným jevem, aniž by jej bylo možné v běžných případech považovat za důvod ke zneplatnění měření rychlosti. V projednávané věci tak nejsou dány konkrétní skutkové důvody vyvolávající rozumnou pochybnost o tom, že měření rychlosti proběhlo standardním způsobem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 6. 2015, č. j. 2 As 202/2014 - 50).
34. Podpůrně lze odkázat na také ustálenou judikaturu, podle které jsou rychloměry standardně vybaveny systémem chybového hlášení, což znamená, že by mělo zásadní porušení podmínek stanovených v návodu k obsluze za následek, že by k měření vůbec nedošlo, resp. výstupní fotodokumentace by nebyla řádně vygenerována (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 8. 2016, č. j. 7 As 309/2015-51, ze dne 8. 3. 2018, č. j. 4 As 152/2017-30, nebo ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 As 319/2017-37).
35. Na základě výše uvedeného je krajský soud toho názoru, že provádění důkazu návodem k obsluze nebylo za účelem zjištění skutkového stavu nezbytné. Nezákonnost napadeného rozhodnutí poté nelze spatřovat pouze v tom, že žalovaný jako správní orgán vedoucí velké množství odvolacích řízení týkajících se spáchání tzv. rychlostních přestupků má z úřední činnosti povědomí o tom, jak má být vozidlo na výstupní fotodokumentaci správně zachyceno. Pokud na základě těchto znalostí hodnotí kvalitu výstupní fotodokumentace, tedy správnost provedeného měření rychlosti, nelze takový postup bez dalšího hodnotit jako použití podkladu pro rozhodnutí (návodu k obsluze), aniž by byl v řízení jako důkaz řádně proveden, popř. aniž by se s ním obviněný měl možnost seznámit. Z okolností případu je navíc zřejmé, že obsah návodu k obsluze je žalobci či jeho zmocněnci důvěrně znám, pakliže v řízení jeho obsahem výslovně argumentuje.
36. Závěrem krajský soud nepřisvědčil ani námitce stran procesního pochybení žalovaného, když neměla o odvolání proti rozhodnutí městského úřadu rozhodovat oprávněná úřední

osoba ve smyslu příslušných ustanovení zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“).

37. Podle § 15 odst. 2 správního řádu *úkony správního orgánu v řízení provádějí úřední osoby oprávněné k tomu podle vnitřních předpisů správního orgánu nebo pověřené vedoucím správního orgánu (dále jen „oprávněné úřední osoby“)*. V této souvislosti je ve čtvrtém odstavci daného ustanovení stanoveno, že *o tom, kdo je v dané věci oprávněnou úřední osobou, se provede záznam do spisu a správní orgán o tom účastníka řízení na požádání informuje*.
38. Ve správním spise se nachází záznam o určení oprávněné úřední osoby ze dne 14. 1. 2021, včetně souvisejícího sdělení ze dne 15. 1. 2021, které bylo zasláno zmocněnci žalobce. Z uvedených podkladů vyplývá, že osobou oprávněnou k projednání a rozhodování ve věci odvolání proti rozhodnutí městského úřadu byl rovněž Mgr. K. F., který následně vydal napadené rozhodnutí. Krajský soud se neztotožňuje s polemikou žalobce ohledně vnitřního uspořádání a kompetencí žalovaného. Sam žalobce ostatně nezpochybňuje, že výše uvedená osoba působí v rámci příslušného odboru dopravy, byť jako vedoucí konkrétního oddělení. Ze zákona nevyplývá, že by rozhodnutí ve věci mohl vydávat či podepisovat výlučně vedoucí celého odboru dopravy, jak žalobce naznačuje. Pokud tedy byla daná úřední osoba na základě vnitřních předpisů správního orgánu pověřena k vedení odvolacího řízení a vydání rozhodnutí, jedná se o postup, který je v souladu se zákonem.
39. Otázka zveřejňování soudních rozhodnutí na internetu nemá žádnou souvislost s předmětem tohoto řízení.

V. Závěr a náklady řízení

40. Krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost, neboť městský úřad v rozhodnutí nezohlednil dobu, po kterou žalobce v důsledku úředního opatření učiněného v souvislosti s projednávaným přestupkem nemohl řídit motorová vozidla, ač tak dle § 93 odst. 1 písm. f) zákona o přestupcích učinit měl. Právní názor vyslovený v tomto rozsudku žalovaného v dalším řízení zavazuje (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
41. O nákladech řízení soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci měl plný úspěch ve věci žalobce, proto má právo na náhradu nákladů řízení. Ze soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady řízení za zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč a na právní zastoupení. Soud přiznal zástupci žalobce náhradu nákladů řízení za 2 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, sepsání žaloby) po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), a dále má nárok na 2 režijní paušály po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Jelikož zástupce žalobce je registrovaným plátcem DPH, je třeba k nákladům zastoupení přičíst částku 1 428 Kč, která odpovídá 21% sazbě daně. Celkem je tedy žalovaný povinen žalobci na nákladech řízení nahradit částku 11 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce, advokáta Mgr. Václava Voříška.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o ní musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

V Brně dne 18. května 2022

Mgr. Filip Skřivan, v. r.
samosoudce